

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26.června 2014 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Korfa a soudců JUDr. Jany Chládkové a Mgr. Pavla Rumla odvolání obžalovaného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 24.3.2014, č.j. 3T 245/2013-378, a rozhodl takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr.ř. **zrušuje** ve výroku o náhradě škody ohledně poškozeného [REDAKCE] a podle § 259 odst. 3 tr.ř. se **nově rozhoduje tak, že** obžalovaný je povinen podle § 228 odst. 1 tr.ř. zaplatit poškozenému [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], náhradu nemajetkové újmy ve výši 10.000 Kč.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem pomluvy podle § 184 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2 tr. zákoníku a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon

byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Dále bylo rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. řádu o povinnosti obžalovaného zaplatit poškozenému [REDAKCE] škodu ve výši 10.000 Kč a dále uveřejnit v regionálním tisku omluvu poškozenému. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená [REDAKCE] odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle výroku o vině tohoto rozsudku spáchal obžalovaný, jinak vystupující pod přezdívkou [REDAKCE] a používající ženský rod, uvedené přečiny skutky popsány tak, že

1. dne [REDAKCE] 2013 v 01:04 hodin z ubytovny [REDAKCE], v [REDAKCE], na veřejně přístupné počítačové síti Internet, na stránkách [http://\[REDAKCE\]/](http://[REDAKCE]/), úmyslně zveřejnil nepravdivou informaci, ve které uvedl: "upozornění pro občany [REDAKCE] a okolí Prosím buďte všichni opatrní na pracovníky reionální kanceláře [REDAKCE] ve [REDAKCE] ulici v [REDAKCE] jedná se o [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] tyto tři podvodnice slibují úvěry za hubičku z malými měsíčními zplátky což v závěru není pravda daného člověka podvedou okradou a ještě o bydlení připraví" a dále zde uvedl, že "chování těchto lidí je trestné ale před spravedlnost se nedostanou protože jim kryje záda zkorumpovaný policista s obvodního oddělení Policie České republiky v [REDAKCE] [REDAKCE] a za tuto službu od reionální kanceláře [REDAKCE] měsíčně dostává deset tisíc korun jako odměnu", přičemž si musel být vědom toho, že tyto nepravdivé výroky jsou způsobilé ohrozit vážnost policisty [REDAKCE] a [REDAKCE] u spoluobčanů, čímž poškozenému [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a poškozené [REDAKCE], nar. [REDAKCE], způsobil nemajetkovou újmu,
2. dne [REDAKCE] 2013 v 05:13 hodin z přesně nezjištěného místa, na veřejně přístupné počítačové síti Internet, na stránkách [http://\[REDAKCE\]/](http://[REDAKCE]/), úmyslně zveřejnil nepravdivou informaci ve znění: "[REDAKCE] Policista s obvodního oddělení PČR [REDAKCE] je zkorumpovanéj polda podvádí lže protože bere úplatky od lichvářů kterým pak z pozice policajta kryje záda a tyhle lichváři maj tak zaručenou beztresnost", přičemž si musel být vědom toho, že tyto nepravdivé výroky jsou způsobilé ohrozit vážnost policisty [REDAKCE] u spoluobčanů, čímž poškozenému [REDAKCE], nar. [REDAKCE], způsobil nemajetkovou újmu,
3. dne [REDAKCE] 2013 podal na Okresním státním zastupitelství v Trutnově, trestní oznámení na policistu Obvodního oddělení Policie ČR v [REDAKCE] [REDAKCE], nar. [REDAKCE], kde v úmyslu přivodit mu trestní stíhání, uvedl lživé informace o přijetí úplatku, konkrétně: "se výše uvedený [REDAKCE] dopustil trestného činu jakož úřední osoba dále jen policista který měl v úmyslu mě jakož to osobě která se stala obětí trestných činů ze strany lichvářů se skupiny [REDAKCE] v [REDAKCE] způsobit škodu nejen právní ale i škodu materiální. A tím tak těmto lichvářům umožnil neoprávněný prospěch majetkový i právní výhody na kterou neměli tyto lichváři jakožto osoby které porušili zákon žádné právo, především jeho jednání směřovalo k reálně k tomu aby trestní stíhání nebylo vůdči lichvářům zahájeno" a dále zde uvedl "Dále se zde vyskitly indicie toho charakteru že pan [REDAKCE] pobýrá od regionální kanceláře [REDAKCE] v [REDAKCE] měsíční finanční provizi v celkové výši 5.000,-Czk a to zato že když se poškození lidé touto lichvářskou společností která jest postavena na šalbě a klamu obrátí v rámci žalobního práva na orgány veřejné moci tj. Policie ČR a na okresní státní zastupitelství v Trutnově dále jen úřad

veřejné obžaloby tak tento policista [REDAKCE] z pozice policisty učiní všechny kroky k tomu aby trestně právní odpovědnosti tato lichvářská společnost která jest postavena na šalbě a klamu byla ušetřena a unikla tak trestnímu stíhání", čímž poškozeného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], vystavil nebezpečí trestního stíhání a způsobil mu tak nemajetkovou újmu,

4. dne [REDAKCE] 2013 ve 14:40 hodin z přesně nezjištěného místa, na veřejně přístupné počítačové síti Internet, na stránkách [http://\[REDAKCE\]](http://[REDAKCE]), úmyslně zveřejnil nepravdivou informaci ve znění: "Zde v [REDAKCE] tyto podvodné úvěry které jsou postaveny na šalbě a klamu vyřizuje p. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a dojíždí se s [REDAKCE] p. [REDAKCE], tyto lidé pachají soustavně trestné činy proti majetku to jest trestný čin podvodu, lichvy, úvěrového podvodu a falšování úředních listin toto proti zákoné jednání jim opakovaně prochází díky tomu že [REDAKCE] který působí jakož to inspektor na obvodním oddělení PČR v [REDAKCE] bere od těchto lichvářů měsíčně 5000,-czk finanční provizi a za to jim poskytuje bez trestnost", přičemž si musel být vědom toho, že tyto nepravdivé výroky jsou způsobilé ohrozit vážnost policisty [REDAKCE] a [REDAKCE] u spoluobčanů, čímž poškozenému [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a poškozené [REDAKCE], nar. [REDAKCE], způsobil nemajetkovou újmu.

Proti rozsudku podal obžalovaný sám i prostřednictvím obhájce odvolání do všech jeho výroků a toto odůvodňoval tím, že jím zveřejněné články jsou pravdivé, neboť se stal obětí podvodu a lichvy ze strany osob pracujících pro společnost Profi Credit a.s. a Smart financial s.r.o. Trestní oznámení na policistu [REDAKCE] podal obžalovaný, protože měl podezření o jeho protizákonném jednání, což obojí obšírně vysvětloval. Dále obžalovaný uváděl, že uveřejněné články nejsou závažné a nijak nebezpečné, aby na ně bylo třeba reagovat prostředky trestního práva. Vedle toho obžalovaný uvádí, že jeho matka ještě před konáním hlavního líčení zaslala soudkyni přípis, ve kterém ji informovala, že si nepřeje, aby její dítě soudila právě ona, přičemž soudkyně tuto žádost jeho matky nerespektovala. Další pochybení obžalovaný spatřuje v tom, že soudkyně nepřipustila konfrontaci mezi obžalovaným a svědkyní [REDAKCE], která dle obžalovaného měla potvrdit pravdivost údajů obsažené ve zveřejněných článcích, když tyto údaje obžalovanému sama poskytla. Obžalovaný je přesvědčen, že svým jednáním pouze využil ústavně zaručenou svobodu projevu, nespáchal žádný trestný čin a okresní soud celou věc po právní stránce posoudil nesprávným a nezákonným způsobem. Z toho důvodu obžalovaný navrhuje, aby krajský soud k jeho odvolání napadený rozsudek zrušil a zprostil ho obžaloby.

Z podnětu takto podaného řádného opravného prostředku přezkoumal krajský (odvolací) soud podle § 254 odst. 1) tr.řádu zákonnost a odůvodněnost rozsudečných výroků, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, to vše z hlediska vytýkaných vad. Po takto vymezené přezkumné činnosti dospěl krajský soud k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné mimo rozhodnutí o náhradě škody.

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, které není zatíženo existencí žádné významné vady procesní, aby bylo nutno aplikovat již první kasační postup podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.řádu. Také právo na obhajobu bylo plně zachováno. Obžalovaným namítané procesní pochybení spočívající v nerespektování přání jeho matky, aby věc vyřizoval jiný soudce, je nutno odmítnout. Ve spise na čl. 310 je sice založena písemnost zmiňovaná obžalovaným a podepsaná jeho matkou, nicméně tento přípis je nutno pokládat v souladu s jeho obsahem za

projevené přání, které nemůže nijak ovlivnit průběh trestního řízení, a nikoli za relevantní námitku podjatosti ve smyslu § 30 tr. řádu, aby bylo nutno o ní rozhodovat. Navíc je možno uvést, že nejbližší rodinní příslušníci obžalovaného mají jen ta práva, která jsou jim výslovně přiznaná trestním řádem – např. mohou obžalovanému zvolit obhájce dle § 37 odst. 1 tr. řádu, podat návrh na přiznání práva na bezplatnou obhajobu dle § 33 odst. 3 tr. řádu, podat odvolání dle § 247 odst. 2 tr. řádu atd., ale nemají právo činit za obžalovaného úkony, které jim trestní řád výslovně nepřiznává – např. nemohou rozhodovat, jestli obžalovaný využije či nevyžije práva odepřít výpověď, jestli bude či nebude klást dotazy svědkům, jestli se bude či nebude vyjadřovat se k listinám a jak nebo zda podá či nepodá námitku podjatosti, když taková práva náleží výlučně obžalovanému a nikoli i jeho předkům. Ze strany obžalovaného či jeho obhájce pak nikdy nebyla vznesena žádná námitka podjatosti vůči soudkyni a nikdy ani nebyl vznesen relevantní důvod, proč by právě tato soudkyně věc, která jí byla přidělena rozvrhem práce, neměla vyřizovat. Ani krajský soud žádné takové důvody neshledává.

Rovněž tak je třeba odmítnout údajné další procesní pochybení spočívající v odepření práva na konfrontaci mezi obžalovaným a svědkyní [REDAKCE]. Z obsahu spisu je sice zřejmé, že obžalovaný takový návrh činil, nicméně je také zřejmé, že svědkyně [REDAKCE] předložila soudu lékařskou zprávu s nedoporučujícím stanoviskem odborného lékaře – psychiatra k její účasti u veřejného soudního jednání pro špatný psychický stav a byla ochotná vypovídat pouze v nepřítomnosti obžalovaného. Z těchto důvodů nebylo provedení konfrontace objektivně možné. Nicméně v tomto směru je také nutno zdůraznit, že provedení konfrontace je dle ustanovení § 104a tr. řádu možným, nikoli povinným, způsobem dokazování a její neprovedení nemůže představovat závažné procesní pochybení, a to obzvláště za situace, kdy rozpory ve výpovědích jednotlivých osob lze řešit jinými způsoby, např. důsledným vyhodnocením věrohodnosti jednotlivých vzájemně protichůdných výpovědí. Obžalovaný uvádí, že údaje zveřejněné v inkriminovaných člancích čerpal od svědkyně [REDAKCE] a věřil jim. Svědkyně [REDAKCE] naproti tomu uvádí, že takové údaje obžalovanému nesdělovala a policistu [REDAKCE] ani nezná a neví, o koho se jedná. Zároveň svědkyně uvádí, že ona sama se nacházela ve velmi špatné finanční situaci a byla v insolventi. Již z toho je pak zřejmé, že svědkyně [REDAKCE] neměla patřit ani k tzv. „lichvářům“, resp. straně uplácějící, a neměla mít ani dle výpovědi obžalovaného nic společného ani s příslušníkem Policie ČR neboli se stranou podplácenou. Pak ovšem nebyl žádný relevantní důvod, aby obžalovaný věřil údajům takové osoby, i kdyby je opravdu slyšel. Navíc je třeba uvést, že obžalovaný takové údaje jen slyšel, aniž by z jeho výpovědi vyplynulo, že by se někdy pokoušel zamyslet či dopátrat, odkud by takové informace svědkyně vůbec mohla mít. Konečně soud nepokládá za věrohodné, aby svědkyně [REDAKCE] uváděla takové údaje osobě obžalovaného, když mezi nimi očividně nebyl nějaký vřelý přátelský vztah, neboť obžalovaný sám v jejím mobilním telefonu figuroval pod označením „[REDAKCE]“ (č.l. 130). Výpověď matky obžalovaného je pak třeba pokládat za výpověď nikoli nezaujatou, obsahově neurčitou a nijak věrohodnou, takže je důkazní je i dle přesvědčení krajského soudu důkazně nevýznamná.

Okresní soud jinak vykonal veškeré potřebné důkazy, které správně jednotlivě i ve vzájemných souvislostech vyhodnotil a dobral se tak zcela správných skutkových zjištění, popsanych v enunciatu přezkoumávaného rozsudku, které rozvedl ve svém odůvodnění.

K námitkám odvolatele lze úvodem obecně předeslat, že nepředstavují ani tak polemiku s hodnocením důkazů, které učinil nalézací soud, jako spíše o polemiku s právním

posouzením věci. Okresní soud správně vyšel ve skutkových závěrech především z obsahu vlastní výpovědi obžalovaného, že to byl právě on, kdo jednal způsobem popsáním ve výrokové části rozhodnutí, přičemž tuto výpověď obžalovaného o jeho autorství potvrzují i další listinné důkazy a zprávy podrobně popisované v odůvodnění rozsudku okresního soudu. V tomto směru lze na odůvodnění prvostupňového soudu plně odkázat. Závěr okresního soudu, že tvrzení o tom, jak policista [REDAKCE] dostává pravidelnou odměnu od dvou společností za krytí jejich trestné činnosti, jsou tvrzeními nepravdivými, je dokládán svědeckými výpověďmi [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Tato tvrzení obžalovaného byla prověřována i Generální inspekcí bezpečnostních sborů. Navíc je nutno podotknout, že uváděná firma Smart hypo (pravděpodobně myšlena společností Smart hypo, s.r.o.) a Profi credit Czech, a.s., jsou společnostmi s předmětem podnikání poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru. Činnost těchto firem, ale i celé řady dalších firem se stejným předmětem podnikání, je v ČR legální. Tyto firmy podléhají dohledu správce daně i dohledu České obchodní inspekce a jejich činnost nemůže ovlivnit jeden řadový policista na obvodním oddělení v okresním městě. Již z toho důvodu je zcela absurdní představa obžalovaného, že pracovníci veřejně působící a kontrole státu podléhající společnosti podplácují jednoho policistu v nijak významném postavení (tímto vyjádřením ovšem krajský soud nehodlá nijak dehonestovat osobu poškozeného), aby mohli provozovat legální podnikatelskou činnost, a policista pravidelné úplatky přijímá a nechává je podnikat. Závěry okresního soudu, že obžalovaný si byl vědom nepravdivosti svých tvrzení, když je ani neměl podloženy relevantním důkazem nebo okolností jejich relevanci osvědčující, jsou odpovídající a mají oporu v provedených důkazech. Lze jen dodat, že tyto závěry okresního soudu platí bez ohledu na to, zda si tyto údaje obžalovaný vymyslel sám či s pomocí jiných, nezjištěných, osob.

Ve vztahu k hodnocení jednání obžalovaného lze uvést, že závěry okresního soudu o tom, že jednání obžalovaného je způsobilé ohrozit vážnou měrou důvěryhodnost policisty jako příslušníka státního orgánu výkonné moci u spoluobčanů, vést k závažným problémům v jeho zaměstnání a přivodit jeho trestní stíhání, jsou plně namístě právě s ohledem na obsah tvrzení obžalovaného, způsob zveřejnění (na veřejné síti Internet) a adresáta trestního oznámení - Okresní státní zastupitelství v Trutnově. V tomto směru nelze obsah těchto zveřejňovaných tvrzení nijak bagatelizovat a není důvodná ani argumentace obžalovaného, že v předloženém trestním oznámení na policistu [REDAKCE] použil mírnější formy vyjádření oproti zásadním vyjádřením v člancích uváděných na internetu, když obsah všech těchto tvrzení nelze vnímat izolovaně a je třeba je posuzovat právě ve vzájemném kontextu. Z obsahu písemností je pak i dle názoru krajského soudu zřejmá snaha obžalovaného přivodit trestní stíhání [REDAKCE], když došlo k popsání znaků konkrétního trestného činu a jako jeho pachatel byl označen poškozený. Stejně tak je zřejmá i snaha obžalovaného uveřejňováním nepravdivých tvrzení o okrádání klientů finanční zprostředkovatelkou [REDAKCE] při poskytování úvěrů, tedy při provozování její výdělečné činnosti, zásadním způsobem poškodit její důvěryhodnost a vést tak k zásadním problémům při hledání dalších klientů, potažmo při zajišťování její obživy.

Okresním soudem použitá právní kvalifikace jednání obžalovaného naplňuje i dle názoru krajského soudu všechny znaky skutkových podstat přečinu pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, když ve svých diskusních příspěvcích sděloval na veřejné síti Internet o [REDAKCE] a [REDAKCE] nepravdivé údaje, který byly způsobilé značnou měrou ohrozit jejich vážnost u spoluobčanů a poškodit je v zaměstnání a dále naplnil všechny

zákonné znaky přečinu krivého obvinění podle § 345 odst. 2 tr. zákoníku, když jiného lživě obvinil z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání.

Okresní soud se v daném případě zabýval i předloženým ústavním aspektem věci a nijak nepochybil, když dospěl k závěru, že jednání obžalovaného není využitím svobody projevu, ale trestním jednáním. Obžalovaný má na základě článků 17 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod zaručenou svobodu projevu a má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem atd., ale toto právo není neomezené, neboť již dle článku 17 odst. 4 LZPS lze svobodu projevu omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv druhých. Dále je pak nutno vzít v úvahu již článek 1 odst. 1 LZPS, který stanoví základní hodnotu společnosti spočívající v rovnosti lidí v důstojnosti i v právech a čl. 10 LZPS, který stanoví, že každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Obžalovaný svým jednáním narušil zájem na ochraně osobní cti a dobré pověsti policisty [redacted] i dalších osob jmenovaných v jeho člancích uváděním nepravdivých informací o nich, přičemž uváděné informace byly způsobilé narušit jejich čest, poškodit je v zaměstnání a přivodit jim různé jiné újmy, jako nutnost postupovat šetření inspekce, podávat vysvětlení nadřízeným či se potýkat s nedůvěrou a pochybnostmi v jejich okolí. Obžalovaný nerespektoval, že tyto osoby jsou postavené jemu na roveň v důstojnosti a právech a překročil meze svobody projevu, které byly stanoveny zákonodárcem mimo jiné i v trestním zákoníku. Jednání obžalovaného tak není využitím svobody projevu, ale zneužitím této svobody k narušení jiného ústavního zájmu na ochraně cti a dobré pověsti.

Okresní soud se správně zabýval i zásadou subsidiarity ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku a dospěl k správnému závěru, že míra škodlivosti počínání obžalovaného v konkrétním případě neumožňuje posouzení jednání obžalovaného podle jiných předpisů.

Rovněž tak krajský soud shledal správným postup soudu prvního stupně správně i při ukládání trestu, když ten zvážil trestová hlediska, uvedená v § 38 a 39 trestního zákoníku, správně bylo i připomenuto, že na obžalovaného je třeba nahlížet jako na bezúhonnou osobu, přihlédl ke zprávě z místa bydliště a uvážil postoj obžalovaného k jeho trestné činnosti, který sice nelze pokládat za okolnost přitěžující, ale také nijak nesvědčí o tom, že by si obžalovaný vyvodil odpovídající závěry ze samotného soudního řízení. Dále je nutno uvést, že obžalovaný naplnil znaky dvou přečinů a jeho jednání nelze označovat za zkratkovité, když jednotlivé útoky byly prováděny po dobu šesti měsíců. Výměra trestu odnětí svobody na úrovni nikoli poloviny, ale jen třetiny, zákonné trestní sazby dle § 345 odst. 2 tr. zákoníku – tedy v trvání jednoho roku – je s přihlédnutím k výše zmíněným polehčujícím okolnostem akceptovatelná, a to s i s přihlédnutím k tomu, že se jedná o trest za dva úmyslné přečiny. Za nepřiměřenou pak nelze pokládat ani stanovenou délku zkušební doby v trvání dvou let.

Ve vztahu k rozhodnutí okresního soudu o náhradě škody je třeba uvést, že odkázání poškozené [redacted] s celým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních bylo zcela na místě, když pro uplatněný nárok ve výši 300.000,- Kč nejsou žádné podklady ani přiměřené vysvětlení. Vůči takovému výroky ostatně ani nezazněly výhrady.

Ve vztahu k rozhodnutí vůči poškozenému [redacted] je třeba uvést, že úvaha okresního soudu o přiznání minimální a víceméně symbolické částky ve výši 10.000 Kč je

v zásadě správná a vytknout jí lze jen terminologickou nepřesnost. Nejedná se totiž o náhradu škody (tu je totiž třeba chápat čistě jako újmu na jmění), ale o náhradu nemajetkové újmy, která se odčítá přiměřeným zadostiučiněním. V konkrétním případě došlo k újmě na přirozených právech poškozeného ve smyslu ustanovení § 2956 (nového) občanského zákoníku, když jednáním obžalovaného došlo k narušení zájmů vyjmenovaných v ustanovení § 81 odst. 2 občanského zákoníku – konkrétně vážnost a čest - a stanovená částka ve výši 10.000 Kč patřičně zohledňuje způsob vyměření přiměřeného zadostiučinění podle ustanovení § 2957 občanského zákoníku, když k vyvolání újmy došlo úmyslným jednáním obžalovaného a toto bylo násobeno jeho uváděním ve veřejnou známost.

Na druhou stranu ovšem nelze zásadně souhlasit s postupem okresního soudu, kdy ten obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil povinnost zveřejnit omluvu v regionálním tisku. Takový postup nemá zákonnou oporu, neboť ustanovení § 228 umožňuje soudu stanovení náhradové povinnosti toliko v penězích a tím na rozdíl od řízení občanskoprávních vylučuje jiné druhy plnění. Vznesený nárok na uveřejnění omluvy v regionálním tisku neměl být ani připuštěn k rozhodování. Povinnost obžalovaného veřejně se osobně omluvit poškozenému může být v trestním řízení vůči fyzické osobě stanovena toliko v rámci zvláštní povinnosti dle § 48 odst. 4 písm. j) tr. zákoníku jako součást trestu, resp. ztrestání zkušební doby podmíněného odsouzení, a nikoli jako součást náhradové povinnosti v rámci adhezního řízení. Za situace, kdy odvolání podal toliko obžalovaný a soud je nucen respektovat zásadu zákazu reformace in peius, již odvolací soud tuto povinnost uložit nemůže jako součást trestu, neboť by tím došlo k jeho zpřísnění, a tedy i ke zhoršení postavení obžalovaného.

Z těchto důvodů soud zrušil k odvolání obžalovaného výrok o náhradě škody a nově rozhodl o přiznání částky 10.000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy a podle § 228 odst. 1 tr. řádu uloženou povinnost uveřejnit v regionálním tisku omluvu poškozenému [REDAKCE] zrušil, aniž by toto rozhodnutí nahrazoval rozhodnutím jiným, byť i jen odkazujícím.

Ve zbytku krajský soud neshledal odvolání obžalovaného důvodným.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a

pokračování

10To 139/2014

čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Hradci Králové 26. června 2014

JUDr. Zdeněk Korf v. r.
předseda senátu

Zpracoval:
Mgr. Pavel Ruml

Za správnost vyhotovení:

